

לפני: יהודה אריה שמעון עו"ד יו"ר הועדה

מר עופר טהורי חבר הועדה

מר איתי נדב חבר הועדה

העוררים:

נגד

המשיבה: מנהלת הארנונה של המועצה האזורית שומרון
מיוצגת ע"י עו"ד חייקין ואחרים

ערר על חיוב ארנונה שהשיתה המשיבה על העורר

תאריך הישיבה 28/09/16

החלטה

1. הדיון התקיים בהעדר העורר, לאחר שהוזמן כדין.
 2. העורר טען 2 טענות עיקריות, האחת הינה שהלול עומד ריק משנת 1998 ולא נעשה בו שימוש.
 3. טענה שנייה הינה טענה של אכיפה בררנית, לפיה המשיבה נמנעת לגבות ארנונה משלשה לולים נוספים הסמוכים ללול נשוא הערר ולכן צריך לפטור גם את העורר.
- דיון והכרעה:**
4. ראשית יש לתחום את הערר, יובהר כי הערר הוגש בגין חיוב ע"ס 0.17 אג' למ"ר לשנה ובסה"כ מדובר בסכום של כ- 74 ₪ לשנה, שהם כ- 6 ₪ לחודש.
 5. אכן, "דין פרוטה כדן מאה". אולם גם לכלל זה ישנם חריגים ואני סבור כי מקרה זה הינו אחד החריגים!
 6. העורר צרף מכתב בו הוא מצהיר כי הינו בעל הזכויות בנכס. בנוסף, העורר לא טרח לפנות למשיבה בבקשה לקבל פטור בגין נכס ריק עפ"י הנוהל המקובל ויודגש, כי גם במקרה זה, היה העורר מקבל פטור נכס ריק לתקופה של חצי שנה בלבד.
 7. לאור הצהרתו לעיל, לפיה הינו בעל הזכויות בנכס, עררו בעניין טעם זה – נדחה מכל וכל וככל בעל זכויות בשטח המועצה, עליו לשלם ארנונה.
 8. טענתו הנוספת לפיה 3 לולים נוספים סביב הלול נשוא הערר, אינם משלמים ארנונה, נדחתה מכל וכל והמשיבה הצהירה כי 3 לולים אלו חויבו גם הם בארנונה.
 9. אך יובהר כי גם לו טענתו של העורר היתה נכונה בהקשר לאכיפה בררנית, הרי שטענתו כפי שנטענה, היתה נדחית מהטעמים להלן:

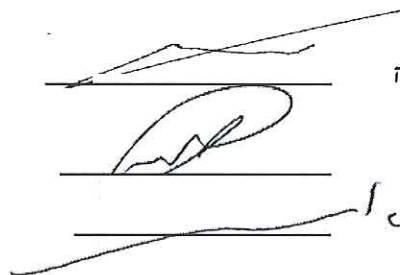
10. אין חולק, כי על הרשות לנהוג בשוויון וביושר, וכי במקרים בהם הוכח כי גביית ארנונה בוצעה מטעמים פסולים, דינה להתבטל. עם זאת, פסיקה עקבית קובעת, כי על מנת לבסס טענה של אכיפה בררנית, לא די להצביע על נישומים פוטנציאליים נוספים נגדם לא ננקטו הליכים. יש להראות, כי המשיבה פעלה באופן שרירותי, ממניעים זרים או בחוסר סבירות קיצוני (ר' למשל בג"צ 6396/96, זקין נ' ראש עיריית באר שבע) בנטל זה לא עמד העורר. העורר העלה טענה כללית, ללא בדיקה מעמיקה של טענתו, ללא צירוף אסמכתאות כלשהן ובשיטת "מצליח" הפגומה.

11. גם אם אצא מנקודת הנחה שגביית הארנונה במועצה אזורית שומרון איננה מיטבית, הרי שהתרופה לכך היא שיפור האכיפה וייעולה (וב"כ המשיבה טענה כי נעשים מאמצים בכיוון זה ואף ניתן לראות זאת במסגרת עבודת ועדת הערר) ועל כן, ברי שהתרופה לתת-אכיפה, או לאכיפה חלקית, אינה יכולה להיות ביטולם של חיובי ארנונה שכן הוגשו ובכך להנציח מצב לא רצוי ולהפוך את מוא"ז שומרון, למעין "מערב פרוע" שבו אין דין ואין דין וכל איש יעשה הישר בעיניו.

12. מעבר לכך, העורר לא הראה כל נזק קונקרטי אשר נגרם לו בשל העובדה כי לאחרים לא נשלחו שומות ארנונה, מעבר לתחושתו הסובייקטיבית. העורר אף לא טען כי הסתמך על מדיניות אכיפה נהוגת ובכך הרע מצבו (ר' למשל ע"פ 6328/12, פולדי פרץ). גם טעם זה מצדיק דחיית טענותיו.

13. לאור כלל האמור, סברתי כי בנוסף לדחיית הערר, יש לחייב את העורר בהוצאות ואף בהוצאות לדוגמא, לאור העובדה כי לא יעלה על הדעת להגיש עררים סתמיים בשיטת מצליח ובכך לגזול את זמנם וכספם של תושבי ועובדי המועצה, עורכי הדין מטעם המשיבה וחברי ועדת הערר. אולם לבקשת המשיבה (הגב' איילת שכטר) נמנעתי מחיוב העורר בהוצאות וזאת לפני משורת הדין.

14. לאור האמור לעיל הערר נדחה.

יהודה אריה שמעון עו"ד יו"ר הועדה

מר עופר טהורי – חבר ועדה

מר איתי נדב – חבר ועדה

על החלטה זו ניתן להגיש ערעור לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום 29/09/16

מסמך זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח